

РЕШЕНИЕ

№ 133

гр. София, 10.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 08.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **8046** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № 28365 от 12.08.2021 година, подадена от П. Б. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх.Г, ет.5, ап.1, чрез адвокат К. У., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, оф.3, срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № 21-4332-004066/30.06.2021 г., издадена от полицейски орган – полицейски инспектор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на П. Б. К. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от осемнадесет месеца, считано от датата на отнемане.

В жалбата се поддържа, че заповедта е незаконосъобразна, издадена при неизяснена фактическа обстановка и липса на мотиви. Според жалбоподателя наличието на лабораторно изследване елиминира значението на проверката, направена с техническо средство дрегер. Изразено е искане за отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. От страна на неговия процесуален представител се представя писмено становище, с което се поддържа жалбата и направеното искане за отмяна на оспорения акт. Иска се и присъждане на разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел Пътна полиция в Столична дирекция на

вътрешните работи, не се представлява и не заявява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-004066/30.06.2021 г., издадена от полицейски орган – полицейски инспектор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи на П. Б. К. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от осемнадесет месеца. С Акт за установяване на административно нарушение № GA 443106/27.06.2021 г. е констатирано че на 27.06.2021 г. около 22.48 часа, по ул. Равен, с посока на движение от бул. Братя Б. към ул. Ген А. В. С., жалбоподателят П. Б. К. е управлявал лек автомобил А. Ку 3 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на РЕНТА К. М Е., ЕИК[ЕИК]. Автомобилът е бил спрял и е била извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство алкотест дрегер 7510, с фабричен номер А.-0137 и проба номер 00504. В 22:51 чл. уредът е отчетел положителен резултат 0,57 промила алкохол в издишания въздух. Издаден е талон за медицинско изследване с № 093606. Видно от протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози от 28.06.2021 г., П. К. се е явил за провеждане на медицинско изследване и са му били взети проби. От представения протокол за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта лаб.№ 4201/29.06.2021 г. се установява наличие на алкохол в концентрация 0.57 g/L на хиляда. Резултатът съвпада с този от извършената проба с техническо средство.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена до Административен съд София град, чрез началника на отдел Пътна полиция - СДВР на 26.07.2021 г., заведена с вх. № 79557 от 26.07.2021 г. Оспорената заповед е връчена на П. К. на 19.07.2021 г. При тези данни съдът приема, че жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК. Оспорва се подлежащ на оспорване административен акт. С оглед на изложеното, жалбата е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 170, ал.1 от ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал.1, т. 1 от ЗДвП (ред. ДВ, бр. 2/2018 г.), определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от участниците в движението, техническата изправност и обезопасяването на товарите на движещите се по пътя пътни превозни средства, като за целта служебните лица са длъжни да извършат проверката по безопасен начин, осигурявайки необходимата видимост, като на основание чл. 165, ал.2, т. 2 от ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. Представена е заповед № 81213-1524/09.12.2016 г., издадена от министъра на вътрешните работи, при условията на заместване (заповед № 81213-1496/06.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи), с която по реда на чл. 165 от ЗДвП на директора на СДВР се

възлагат правомощия да осъществява контрол по Закона за движението по пътищата. Издадена е заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР, с която полицейските органи по чл. 142, ал.1, т. 1 от ЗМВР са оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителните административни мерки по чл. 171, т.1,2,4 и 5, б."а" и т.6 от ЗДвП. Оспореният индивидуален административен акт е издаден от полицейски инспектор в отдел Пътна полиция в Столична дирекция на вътрешните работи, който е полицейски орган по чл. 142, ал.1, т. 1 от ЗМВР и следователно е компетентен орган, съгласно заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите, посочени в разпоредбата съществени реквизити и същата е мотивирана, съобразно изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

В чл. 171 от ЗДвП са посочени принудителните административни мерки, които се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б" от ЗДвП, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на друго упойващо вещество, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване.

В случая водачът на МПС П. Б. К. е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда установено с медицинска проба. Неотнорми са изложените в жалбата възражения, че наличието на лабораторно изследване елиминира значението на проверката, направена с техническо средство дрегер и заповедта се явява издадена без основание. Видно от изложеното по-горе, резултатите и от двете проверки – с техническо средство и лабораторно изследване съвпадат. Поради това и съдът приема за безспорно установено обстоятелството, че П. К. е управлявал МПС с наличие на концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. Управлението на моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух е самостоятелно основание за налагане на ПАМ по реда на чл. 171, т. 1, б. „б" от ЗДвП. Следователно, законосъобразен се явява изводът на административния орган за наличие на предпоставки по чл. 171, т., б. „б" от ЗДвП, на основание на която разпоредба е наложена процесната ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от осемнадесет месеца".

При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. 171, т. 1, б. „б" от ЗДвП предпоставки. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София град, III-то отделение,

16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на П. Б. К., ЕГН [ЕГН], срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № 21-4332-004066/30.06.2021 г., издадена от полицейски орган – полицейски инспектор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Съдия: